

Керигма (з грецьк. *κήρυγμα* – сповіщати, проповідувати) – згідно християнського вчення – «слово Боже для людини» дане в Біблії, яке не передбачає ні заперечень, ні сумнівів, ні подальших дискусій. Термін означав зміст місіонерської промови оповісника як харизматичного посланника слова. **К.** проповідь була не звичайним людським словом, мала особливу силу, яка здатна перетворити душу, поставити її перед таємницею спасіння і вибором шляху.

К. – звістка надзвичайної важливості, яка мала певні особливості змісту: вона завжди є оголошенням деякого факту і закликом до послуху в зв'язку з цим фактом. Для **К.** взагалі не властиво якість філософування, моралізаторство, яке доводить, що добре, а що погано. Визначальним є певний факт.

Одним з видів **К.** вважається Євангеліє, тобто «Блага вість». Євангеліями називалися звістки про три події: народження спадкоємця, інтронізація нового імператора, тобто його входження в повноту влади, або перемога імператора у війні. Населення мало бути в послуху оголошеному владиці, новому царю, імператору і віддати йому славу. **К.** завжди несе в собі певний дух і забезпечується якоюсь силою. Це слово, сказане владою. Оповісник завжди розповідає, розуміючи, що за ним стоїть певна сила, військова або інша. Саме в результаті або в процесі сповіщення **К.** вводилися в дію законом, указом і ставала дієвим фактом, який має повну юридичну силу.

Оповісник мав право сповіщати **К.** навіть від першої особи. У Священному писанні такий підхід зустрічається в пророчих текстах, коли пророк може спочатку сказати або сповістити «Так говорить Господь ...», а далі вже говорити від першої особи. Своє основне богословське значення **К.** містить у проповідях «про рятівне діяння Бога у Христі». Передбачалося, що **К.** як «священна і нетлінна звістка про вічне спасіння» оголошувалася зрозумілою людям мовою. Промова будується по-різному в залежності від аудиторії і в ній можуть бути якісь доповнення або скорочення.

У др. пол. XVIII-XIX ст. ліберальна теологія поставила під сумнів історичну достовірність Євангелій: проповідь вважалася тим фактором, який затемнював справжні події життя Ісуса Христа і від якого потрібно було звільнитися, щоб знайти історично достовірні відомості про засновника християнства. В XX ст. ранньохристиянська усна проповідь про Ісуса Христа як про Месію і Спасителя, викликана потребою в перегляді цінностей і понятійного апарату колишньої теології, була висвітлена в працях К. Шмідта, Д. Штрауса, Х. Яннараса та Р.Бультмана. Лише після раціонального проголошення і прояснення досвіду **К.** було знайдено необхідну відправну

точку для участі людини в цьому досвіді і висунення її в якості одного з основних богословських концептів.

Література:

Данканіч А. «Ісус історії» та «Христос віри» в теології Пауля Тілліха. Гілея. 2013. № 6 (77). С. 156-161.; *Горбенко В.И.* Интертекстуальность как инструмент категоризации современных методологических подходов в области изучения использования ветхозаветных текстов в новом завете. Актуальні проблеми філософії та соціології. 2017. № 4. с. 23-26.; *Данн Дж. Д.* Единство и многообразие в Новом Завете. Исследование природы первоначального христианства. М. Библейско-богословский институт св. апостола Андрея, 2006. 523 с. URL: <http://static.my-shop.ru/product/pdf/97/962515.pdf>. *Яннарас Х.* Православие и Запад // Герменейя. 2009. Т. 1. № 1. С. 118-140.; *Bultmann R.* Welchen Sinn hat es, von Gott zu reden? (1925), in: ders., Glauben und Verstehen. Gesammelte Aufsätze. Band 1. Tübingen 1933. 26-37.; *Zizioulas John D.* Being as Communion: Studies in Personhood and the Church. Darton, Longman and Todd, 1985. 269 p.